

εὐμενῆς τρόπος τοῦ διδασκάλου, τοὺς ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι συνηγνίζοντο νὰ ἐκτελέσωσι σκοπὸν ἐπιθυμητὸν, καὶ ὄχι ὅτι τοὺς εἰδίωκεν ὁ διδάσκαλος με ἀπειλὰς καὶ ῥαβδισμοὺς.

Τὴν διωρισμένην ὥραν τῆς ἀκολούθου ἡμέρας ὁ διδάσκαλος ἀνέφερε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐπρόβαλε τινὰ σχέδια καὶ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἠδύναντο οἱ μαθηταὶ καλῆτερα νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὴν καλὴν τῶν ἀποφασιν, δηλαδὴ νὰ ἀποφεύγωσιν εἰς τὸ ἐξῆς πάντα πρὸς βλασφημίαν ἢ αἰσχρολογίαν πειρασμὸν. Τὰ ἐδέχθησαν μὲ εὐχαρίστησιν οἱ μαθηταὶ, καὶ ἐντὸς ὀλίγου αὐτῆ ἡ κακοήθεια ἐξωρίσθη σχεδὸν ὀλοκλήρως ἀπὸ τὸ σχολεῖον.—Φ. Α. Ε.

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΣΕΥΕΡΩ.

ΠΡΟ ὀλίγων μηνῶν ἀπέθανεν ὁ Καρδινάλιος Σευερώ [Cheveraux], Ἀρχιεπίσκοπος Βορδιγάλης. Τὸ 1793 εἶχε μετοικήσειν ὁ ἀνὴρ οὗτος ὡς Γάλλος ἱερεὺς εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος μιᾶς ἐπαρχίας. Μετὰ τινὰ καιρὸν, ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὁ Κάρολος Δέκατος, ὁ Σευερώ ἀνεκαλέσθη εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ διωρίσθη Ἐπίσκοπος Μονταουβάν. Ὅτε ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Νεοβόρακον, τὸν ἐσυνώδευσαν ἕως μέσα εἰς τὸ πλοῖον ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Εὐαγγελίου, πάσης ἐπανουμίας, Καθολικοὶ, Ἐπισκοπιανοὶ, Προεσβυτεριανοὶ, Ἀνεξάρτητοι, Μεθοδισταὶ, Βαπτισταὶ, κτλ. κτλ., ὅλοι εἰς ἄκρον περιλυποὶ διὰ τὴν μέλλουσαν ἀπόπλευσίν του.—Ἐνῶ ἦτον Ἐπίσκοπος Μονταουβάν, ἠτοιμάζοντο νὰ κτίσωσι νέαν ἐκκλησίαν οἱ ἐκεῖ Διαμαρτυρόμενοι, καὶ ἡ θείσις δὲ, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἐκλέξειν, ἦτο πλησιέστατα τοῦ παλατίου του. Τινὲς τῶν περὶ αὐτὸν ἱερέων αἰσθάνοντο μεγάλην ἀγανάκτησιν διὰ τοῦτο, καὶ τὸν παρεκίνησαν νὰ μεσολαβήσῃ, ἕ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνέγερσιν αἰρετικῆς ἐκκλησίας τόσοσιν σιμὰ τῆς διατριβῆς του. “Α, φίλοι μου,” ἀπεκρίθη ὁ Σευερώ, “μεγάλην ἀγαλλίασιν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου διὰ τὸ νέον, τὸ ὁποῖον τῶρα μ’ ἐκοινοποιήσατε· γνωρίζω ἐκ πείρας, ὅτι δὲν ὑπάρχεν γείτονες καλῆτεροι παρ’ ἀνθρώπων, οἵτινες λατρεύουν τὸν Θεόν.—Εἰς τὴν Βορδιγάλην, ὅπου κατώκησε μετέπειτα, ἔτυχε νὰ φθάσωσιν Ἰουδαῖοι τινὲς, διωγμένοι, ὡς πιστεύεται, ἐκ τῆς Ἰσπανίας. Ἡ κατάστασις αὐτῶν ἦτον ἐλεεινὴ, καὶ ἐζήτησαν χρηματικὴν βοήθειαν, διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς Γερμανίαν ἢ Ὀλλανδίαν· ἐπρόσδραμαν δὲ καὶ εἰς τὸν Σευερώ. Ὁ φιλάνθρωπος Ἀρχιεπίσκοπος εἰδίωρε νὰ τοὺς μετρηθῇ μία ποσότης ἀργυρίου· εἰς τοῦτο ἔφριξαν τινὲς τῶν περὶ αὐτὸν ἱερέων. Εἰς δ’ ἀπ’ αὐτοὺς ἐμεσολαβήσε, λέγων μὲ τρόπον, τοῦ ὁποῖου τὸ

νόημα εὐκολὰ κατελαμβάνετο, “Ἐξεύρετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, εἰς τοὺς ὁποίους χαρίζετε τόσα, εἶναι Ἑβραῖοι;—“Ἐχεις δίκαιον,” ἀπεκρίθη εὐθύς ὁ Καρδινάλιος· “ἔπρεπε νὰ στοχασθῶ ὅτι εἶναι Ἑβραῖοι. Ταλαίπωροι, τοὺς λυποῦμαι εἰλικρινῶς, καὶ πονῶ δι’ αὐτούς.” Ἐπειτα, στρέψας πρὸς τὸν ἐλεημοσυνοδότην, “Διπλασίασε,” εἶπε, “τὴν ποσότητα, τὴν ὁποίαν σὲ προεῖπα νὰ τοὺς δώσης.” Εἰς δὲ τὸν ἱερέα εὐχαρίστησε, διότι τοῦ ἐνθύμισε τὸ χρέος του. Πόσον ὠραία ἐπίπληξις!

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΒΙΟΣ.

ΑΦΕΣ με εἰς τὰς ἀγάλας νὰ χαρῶ τῆς ἐξοχῆς
Τὴν ἐνέργειαν τὴν πλήρη σου νοῦς καὶ τῆς ψυχῆς·
Μὲ τὴν ὀρέσον, μὲ τὰ χόρτα, μὲ τοὺς βύακας νὰ παίξω,
Νὰ πηδήσω, καὶ νὰ τρέξω,
Νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς τέρψεις τῆς χρυσῆς νεότητός μου,
Καὶ νὰ λησμονήσω τὴν ἀδύνατον τοῦ κόσμου.

Σᾶς ἐγνωμονῶ, εὐώδεις πρασινολάδοι μυρσῖναι!
Κεκρυμμένα ὑπὸ σπῆν σὰς κείντ’ αἱ ὄχληραι Ἀθήναι,
Καὶ μὲ τὰ πυκνὰ σὰς φύλλα μὲ καλύπτετε τὰ τεῖχη
Τῆς προπύργου φυλακῆς μου,
Καὶ δὲν βλέπω τοῦ κλεισμένους κατεδίκαιζεν ἡ τύχη
Τόσους χρόνους τῆς ζωῆς μου.

Πλὴν τὰ θάλλητρά σου, φύσις, διατὶ τὰ χαίρω τρέμων;
Ἄπατῶμαι, ἢ δὲν εἶμαι ἀνεξάρτητος κ’ εὐδαίμων;
Στέγης ὄροφος δὲν ἔχω τὸν ὠραῖον οὐρανόν;
Μουσικὴν μου, τὴν ὠραίαν μελωδίαν τῶν πτηνῶν;
Καὶ μὲ βλέμμ’ ἀκτινοβόλον
Μετὰ θάρρους δὲν ὑπόψομαι πρὸς τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων;

Ἄλλ’ ἀκούω ’ς τοὺς ἀέρας τὸν φαιδρὸν κορυθαλόν·
Ἄλλ’ ἀκούω εἰς τὰ δάση τὸν ποιμνικὸν αὐλόν·
Τὴν ἐλευθερίαν βλέπω εἰς τὰ χόρτα καθημένην,
Κ’ ὡς βοσκὴν ἐνδεδυμένην·
Τρέξατε, τῆς πρωτεύουσις μάταιοι πολίται,
Νὰ ἰδῆτε ὁ εὐδαίμων ἄνθρωπος ποῦ κατοικεῖ.

“ὦ βουνα! ὦ πεδιάδες!

Ἄθνη! βρῦσεις! πρασιναδες!

Ὁ φιλόσοφος τὸν νοῦν σου εἰς τοὺς κόλπους σὰς εὐρίσκει·
Ζῆ ’ς τοὺς κόλπους σὰς ἡσύχως, καὶ ἡσύχως ἀποθνήσκει·
Εἰς τοὺς κόλπους σὰς μὲ δάκρυ πικροτάτης μετανοίας
Ἀπαρνοῦμαι τῆς ζωῆς μου τὰς ἀπάτας καὶ μωρίας.

Διατὶ δὲν ἦλθα νέος εἰς τοὺς σκιερούς σὰς τόπους!
Πόσας ὥρας τῆς ζωῆς μου ἔχασα μὲ τοὺς ἀνθρώπους,
Πόσας ἄλλας μὲ τὰς λύπας, μὲ τὰ πάθη μου μαζῆ!
Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει πόσας ὥρας ὅμως ζῆ!
Πόσας ὥρας! τοῦ χεῖμαρῶ τοῦ νερὸν ποῦ καταβαίνει,
Ποῦ πηγαίνει, ποῦ πηγαίνει!

Ἡ ψυχὴ μου νὰ στενάζῃ κ’ εἰς τὴν ἔρημον δὲν παύει,
Καὶ νὰ ζῆ μὲ ἀναμνήσεις, καὶ τὰ παλαιὰ νὰ ψαῖν,
Παρομοία μὲ κιδάραν κρεμαμένην εἰς τοὺς τοίχους
Ἐρσιπῶν παλαιῶν,

Ἦτες χύνει μονοτόνους καὶ κλαυθμηροτάτους ἤχους,
Ἦτ’ ἀνέμων κινουμένη καὶ νυκτερινῶν σιῶν.

Π. ΣΟΤΤΟΣ.